

LIBRIS

We know
books

Vrăjitoarele din Transilvania

LUNA SILVA ȘI
FĂURITORUL DE BASTOANE

Ionela Nicu-Anca

Editura Ink Story
Pucioasa, 2025

©EDITURA INK STORY, 2025

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original este ilegală (conform Legii dreptului de autor). Ca excepție, se permite preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICU-ANCA, IONELA

Luna Silva și Făuritorul de Bastoane/ Ionela Nicu-
Anca. - Pucioasa : Ink Story, 2025
ISBN 978-630-6633-31-9

821.135.1

Redactor: Adina Scutelnicu

Copertă: Dana Bratu

DTP: Radu Dumitrescu

www.ink-story.ro

Prolog

În Avrig, chiar în curtea Palatului Brukenthal, se organiza anual un târg de toamnă, la care participau fel de fel de negustori ce doreau să-și pună în evidență produsele pentru care munciseră cu sârg.

Pe alea principală, fuseseră așezate standuri din lemn, încărcate cu bogățiile naturii: struguri dulci și brumării, gutui, mere, pere, fel de fel de compoturi și dulcețuri, mezeluri, dar și brânzeturi făcute prin metode tradiționale de cei mai iscusiți producători locali.

La unul dintre standuri însă, nu se vindeau produse alimentare, ci niște bastoane cu aspect spectaculos. Aveau mânerle arcuite și sculptate cu multă migală, sub forma unor capete de animale. Cel care le comercializa părea a fi un meșter priceput, dar nu el făcuse acele obiecte ce ascundeau puteri magice nebănuite. Adevăratul făuritor se plimba printre oameni, sprijinindu-se într-un baston asemănător, al cărui mâner avea forma unui cap de șarpe, animal viclean care putea răpune ființe cu mult mai mari decât el. Era un bărbat bine, la vreo 60 de ani, îmbrăcat într-un costum gri dungat, cu o barbă albă, îngrijită și părul pieptănat pe spate, cum se purta prin anii '20. Acesta nu trecea întâmplător printre comercianți și clienți curioși. Nu-l interesau produsele puse în vânzare, ci voia să găsească persoane vulnerabile și ușor de convins

să cumpere unul dintre obiectele pe care le crease.

La un moment dat, bătrânul zări niște femei cu un aspect oarecum medieval. Aveau părul lung și rochiile până în pământ, de culoare întunecată, strânse la mijloc cu brăie din piele, care le ofereau o eleganță rar întâlnită în vremurile noastre. Nu se încadrau deloc în mulțimea îmbrăcată în haine moderne, simple și comode. Privirile lor aprige și nemiloase erau ațintite asupra sa, urmărindu-i fiecare mișcare, de parcă ar fi vrut ceva de la el, fără însă a îndrăzni să-i vorbească.

Bărbatul făcu, în taină, un semn unui tânăr mustăcios și slăbănog ca un țanțar.

Acesta se apropie, însă nu-l abordă în mod direct, ci se opri la standul de alături, luă o pălărie în mână, o privi întorcând-o pe toate părțile, așteptând să i se dea instrucțiuni.

— Băiete, spuse bătrânul când fu sigur că femeile nu erau atente, fii cu băgare de seamă la cucoanele alea! Simt că e ceva în neregulă cu ele.

Tânărul dădu din cap aprobator și o șterse numaidecât. Se duse lângă ele, prefăcându-se a fi interesat de ceva ce se vindea în apropiere, și începu a trage cu ureche la ceea ce vorbeau. Lucrul cel mai ciudat era că una dintre doamne ținea pe mână un corb, fără a purta mănușă pentru protecție, ca și când nu s-ar fi temut că ar putea-o răni, și se apropia de el de parcă i-ar șopti ceva la ureche.

Lângă cucoanele îmbrăcate ca în Evul Mediu se afla un personaj cu o pelerină lungă și neagră. Fața îi era acoperită cu o glugă largă. Din depărtare, nu i se puteau distinge cu exactitate trăsăturile, însă acesta părea a fi o persoană slută și hidoasă.

La un moment dat, din mâneca pelerinei întunecate, se văzu sclipind în lumina soarelui lama

unui cuțit.

Bătrânul zări arma cu coada ochiului și se strecură prin mulțime, făcându-se nevăzut. Plecă din Avrig în mare grabă, pentru a se refugia departe de oameni, undeva în mijlocul naturii. Avea de gând să rămână acolo, cu riscul de a fi găsit, mai devreme sau mai târziu, de femeile acelea, care păreau a stăpâni chiar și păsările cerului. Trăise multe veacuri și văzuse moartea cu propriii ochi de atâtea ori, încât nu se mai temea de ea.

O decizie neașteptată

Casa de la numărul 19, aflată pe strada 1 Decembrie 1918, din satul transilvănean Biertan, părea mai pustie decât de obicei. Din afară, arăta ca și când ar fi fost părăsită, dar înăuntru se afla o femeie slabă și gârbovită, care nu dorea altceva decât să-și petreacă ultimele zile în locul de care avusese grijă aproape întreaga viață.

Era toamnă și frunzele galbene ale copacilor se învârteau în aer la fiecare adiere.

Pe drum, se zăreau doar doi tineri care mergeau grăbiți și-și vorbeau peste umăr, neavând timp să zăbovească pentru a purta o conversație în adevăratul sens al cuvântului. Bărbatul înainta, lăsând-o mereu în urmă pe cea alături de care călătorea. Femeia, văzând că nu era așteptată, încerca să țină pasul, țopăind din când în când precum o căprioară plină de grație. Se opriră chiar în fața casei aceleia mari, cu geamuri veșnic închise, în care nu se mai auziseră de multă vreme glasuri omenesti, nici pași, nici alte sunete produse de vreo ființă, astfel încât se credea că era abandonată, în ciuda faptului că fusese renovată cu doar o jumătate de an în urmă.

Tânărul urcă cele câteva trepte de la intrare și bătu cu putere în ușa mare, dublă, făcută din lemn, pe care erau sculptate cu măiestrie modele florale.

Înăuntru, se auzi un bocănit ritmic, făcut de un baston care lovea pardoseala la fiecare pas. Cu un

scârțâit înfiorător, ușa se deschise pentru a lăsa la iveală trupul firav al unei bătrâne.

— Codrin! strigă aceasta, cu lacrimi în ochi. Ai venit.

Ridică mâinile spre bărbatul cu păr negru precum pana corbului și-i apucă fața între palmele zbârcite. Îl sărută părintește pe frunte și-l cuprinse cu brațele. Suspină ușor pe umărul lui, apoi se dădu la o parte și spuse cu glas stins:

— Intră, fiule!

Tânărul păși înăuntru și, pe lângă el, se strecură ca o umbră femeia care-l însoțea.

— Luna, draga mea! strigă bătrâna care abia acum o observase. Vino!

Degetele strâmbe și tremurânde ale Cordeliei îi atinseră chipul alb ca varul. Bastonul cu mâner în formă de cap de vultur, de care aceasta se sprijinea, îi presă ușor tâmpla.

Fata schiță o grimasă, dar nu din cauza faptului că fusese sărutată pe ambii obraji de această femeie în vârstă, îmbrăcată în haine cam decolorate și vechi, ci pentru că ciocul vulturului era cât pe ce să-i scoată ochiul.

Cordelia îi dădu drumul, dar Luna rămase nemișcată. Privirea ei era fixată într-un punct în care nu se afla nimic deosebit. Părea împietrită.

Codrin o apucă de braț și o zgâlțâi ușor.

— Ce este? o întrebă acesta îngrijorat.

Cași când ar fi fost trezită dintr-un somn adânc, fata tresări. Se uită apoi în jur și spuse oarecum încurcată:

— Nu am nimic. Să mergem!

— Mamă, zise Codrin pe un ton hotărât, am găsit un loc sigur. Am venit să te luăm cu noi, așa cum ți-am promis.

Femeia îl privi pe sub sprâncene pentru câteva clipe, apoi înaintă câțiva pași, până ce ajunsese în mijlocul salonului. Nu mai arăta deloc gârbovită, nici vulnerabilă, ci mai degrabă periculoasă. Se îndreptase de spate, iar cocul mic, care până atunci îi stătuse pleoștit, atingându-i ceafa, era acum țepăn. Fiecare fir de păr i se întinsese și se așezase la locul lui. Bastonul cu mâner sub forma unui cap de vultur era ținut de o mână fermă. Nu mai părea că se sprijinea de el, ci că-l purta cu sine doar pentru a-i completa ținuta alcătuită dintr-o rochie de culoarea pământului, lungă până la glezne și o cămașă gălbuie, cu guler înalt, victorian. Începu să-i vorbească, apăsând cuvintele, fără însă a se-ntoarce pentru a-l privi:

— Nu plec nicăieri! Aici este locul meu.

Codrin își trecu mâinile prin părul cârlionțat. Se așteptase la asta, dar, de fiecare dată când își imaginase momentul, eșuase în a găsi un răspuns potrivit pe care să i-l dea. Soția lui nu-l ajută deloc și, după câte se părea, nu avea de gând să intervină. Rămasă ceva mai în spate, Luna stătea înlemnită, uitându-se când la unul, când la celălalt doar pentru a părea implicată în cele petrecute, căci mintea ei era departe, pe alte meleaguri, punându-și întrebări la care cei doi nici nu se gândeau.

— Ai putea fi în pericol, spuse Codrin într-un final. Trebuie să părăsești casa asta!

Cordelia se întoarse spre el. Îl mângâie cu privirea și-i spuse cu glas abia șoptit:

— O voi părăsi cât de curând. Stai fără grijă!

— Mama, nu mă necăji! Știi că-mi doresc să fii în siguranță.

— Desigur, fiule, dar locul meu este aici, așa cum locul tău este acolo.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să ai grijă de Luna, iar asta înseamnă să pleci cât mai curând de pe aceste meleaguri!

Fata tresări și începu să fie în sfârșit atentă la cele petrecute în salonul casei sale. Locuința de pe strada 1 Decembrie 1918 îi aparținea. O moștenise pe neașteptate, după moartea bunicii sale, însă nu apucase să stea prea mult timp aici din cauza problemelor care se iviseră. Imediat ce se căsătorise, fusese nevoită să părăsească localitatea, lăsând-o în urmă pe soacra sa, care nu se putea deplasa cu repeziciune și care tot refuza să meargă într-un alt loc, unde să o ia din nou de la capăt. În ciuda a faptului că nu petrecuse multă vreme în această casă, întreaga construcție îi era Lunei la fel de dragă precum cocioaba de pe strada Mărgelilor, din București, unde copilărise și crescuse alături de bunica ei.

Începu să se plimbe prin cameră, părând a fi cu mintea în altă parte. În realitate, punea la cale un plan despre care nu putea vorbi în mod deschis. Se uită cu milă la bătrână și la fiul acesteia, care părea că aștepta ca ea să ia cuvântul, apoi hotărî, fără a se consulta cu cei doi:

— Vom rămâne câteva zile.

Cordelia și Codrin o priviră nedumeriți.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă soțul său. Nu așa ne-a fost vorba.

— Au trecut multe luni în care am stat departe de aceste meleaguri. Simt că trebuie să ne oprim puțin în locul în care au început toate necazurile noastre.

— Nu cred că este o idee prea bună.

Luna se descălță și-și așează ghetetele lângă ușa de la intrare. Trecu pe lângă Cordelia, ca și când acesta nici nu s-ar fi aflat acolo, urcă scările cu balustrade din lemn de nuc și se îndreptă spre camera în care obișnuise să

locuiască. Înăuntru o aștepta un pat cu așternuturi albe. Ferestrele erau închise, dar, când ea pătrunse înăuntru, perdelele flutură ca purtate de curenții de aer. Își dădu ghiozdanul jos și îl așeză lângă pat, apoi se aruncă peste cuvertura moale și așteptă ca cei doi să termine discuția contradictorie pe care o purtau, pentru ca apoi să urce și să o dojenească referitor la decizia pe care a luat-o fără a le cere părerea. Era conștientă că se punea în pericol rămânând în Biertan, dar, în același timp, știa că aceasta era cea mai bună cale pentru a o putea salva pe Cordelia.